

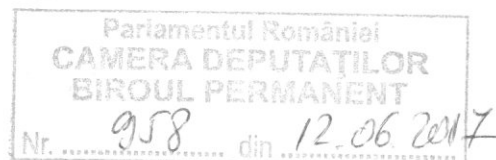


**Parlamentul României
Camera Deputaților**



Domnului judecător

Valer Dorneanu,



Președintele Curții Constituționale a României

Stimate domnule Președinte,

Având în vedere adresa Curții Constituționale nr. 6673 din 30 mai 2017, obiect al Dosarului nr. 1868C/2017, prin care se solicită punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților referitor la sesizarea formulată de 91 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați Români cu privire la neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului nr. 38/2017 privind modificarea și completarea art. 9 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului,

Biroul permanent al Camerei Deputaților c o m u n i c ă prezentul

PUNCT DE VEDERE

Curtea Constituțională a fost sesizată cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Hotărârii Parlamentului nr. 38/2017 privind modificarea și completarea art. 9 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, solicitându-se constatarea neconcordanței cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 111 alin. (1), art. 124 alin. (3) și ale art. 134 alin. (2) din Constituția României, republicată.

În urma analizei susținerilor autorilor, constatăm că sesizarea de neconstituționalitate formulată nu este întemeiată, pentru considerentele pe care le vom dezvolta în continuare.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituția României, republicată, care consacră principiul separației puterilor în stat, pe motivul că actul normativ contestat „indică intenția evidentă a inițiatorilor de a atribui parlamentarilor atribuții jurisdicționale specifice instanțelor judecătorești”, afirmăm că reglementarea unor dispoziții legale cu caracter general referitoare la activitatea comisiilor de anchetă nu transformă automat activitatea comisiei de anchetă, care are caracter exclusiv politic, într-o activitate jurisdicțională, prin care să judece și să se pronunțe asupra eventualelor litigii.

Expresie a dispozițiilor constituționale prevăzute la 64 alin. (1) din Constituția României, republicată, autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului conferă acestora dreptul de a dispune cu privire la propria organizare și instituire a procedurilor de desfășurare a activităților parlamentare, operând în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporului român își exercită suveranitatea națională.

Competența Camerelor Parlamentului de a organiza comisii de anchetă este prevăzută de legiuitorul constituant la art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată. Cu privire la reglementarea activității comisiilor de anchetă, Curtea Constituțională a statuat că aceasta poate fi dezvoltată prin legi „în accepțiunea de acte juridice ale Parlamentului”, potrivit considerentelor Deciziei nr. 1.231/2009, prevăzând că se pot stabili drepturi și obligații și în sarcina altor subiecte de drept din afara Camerei Deputaților, nu numai în sarcina Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice.

Prin actul normativ contestat se introduc la art. 9 patru alineate noi, alin. (3¹) - (3⁴), succesiv norme juridice care reglementează posibilitatea instituirii de comisii de anchetă, prevăzută la alin. (1). Sub aspectul conținutului normativ, noile prevederi instituie modalități de exercitare a controlului Parlamentului asupra activității

Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice, ca expresie a dispoziției constituționale înscrise în titlul III capitolul IV „Raporturile Parlamentului cu Guvernul”, art. 111 alin. (1) teza I, potrivit căreia „Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora”. Potrivit alin. (3¹) din hotărârea criticată, „Comisiile de anchetă parlamentară pot cita orice persoană care lucrează în cadrul Guvernului sau în cadrul celorlalte organe ale administrației publice și care poate avea cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei”.

Conform alin. (3²), corelativ obligației prevăzute la art. 111 alin. (1) teza I din Constituția României, republicată, și dezvoltată la alin. (3¹) al actului normativ contestat, comisia de anchetă poate sesiza conducătorul instituției sau al autorității administrației publice centrale în care își desfășoară activitatea persoana citată care refuză, nemotivat, să dea curs solicitărilor comisiei de anchetă, stipulându-se că „În cazul refuzului nemotivat de a răspunde solicitărilor comisiei de anchetă, aceasta poate propune sesizarea conducătorului autorității sau instituției unde desfășoară activitatea persoana citată, în vederea aplicării în mod corespunzător a prevederilor regulamentelor de organizare și funcționare a instituției respective sau poate propune sesizarea organelor de urmărire penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 267 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare”.

Din punct de vedere juridic, acțiunea de sesizare pe care o poate exercita comisia nu poate fi echivalată și nici nu se subrogă, în niciun caz, activității organelor de jurisdicție ori a conducătorului autorității administrației publice centrale în care își desfășoară activitatea persoana citată, după caz. Doar acestea din urmă pot stabili, conform situației de drept și de fapt, răspunderea administrativă, materială, disciplinară sau penală a persoanei cu privire la care se face sesizarea.

Referitor la competența comisiei de anchetă de a invita „orice altă persoană care poate avea cunoștință despre o faptă sau o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei”, alta decât cea care se

află în raporturi constituționale specifice cu Parlamentul potrivit titlului III capitolul IV din legea fundamentală, reținem că în situația de față legiuitorul a prevăzut că poate fi audiată doar persoana care acceptă invitația, potrivit alin. (3³), în deplin acord cu jurisprudența Curții Constituționale conform căreia „Alte subiecte de drept pot fi invitate să ia parte la dezbaterile din fața comisiilor de anchetă, fără a exista însă vreo obligație corelativă din partea acestora de a da curs invitației”. Cu privire la aceste categorii de persoane, distincte de acelea care lucrează în cadrul Guvernului sau al celorlalte organe ale administrației publice, potrivit hotărârii contestate, comisia de anchetă poate sesiza organele de urmărire penală și, astfel cum arătam anterior, doar acestea din urmă pot stabili, conform situației de drept și de fapt, răspunderea juridică a persoanei cu privire la care se face sesizarea.

Prin Decizia nr. 1.231/2009, Curtea Constituțională constată absența caracterului jurisdicțional al activității desfășurate de comisiilor de anchetă parlamentară, stabilind faptul că acestea „nu au abilitarea constituțională sau regulamentară să se pronunțe asupra vinovăției sau nevinovăției unei persoane”, obiectivul lor fiind, potrivit art. 9 alin. (1) din Regulamentul activităților comune, clarificarea cauzelor și împrejurărilor în care s-au produs evenimente sau au avut loc acțiuni cu efecte negative, fiind „de forța evidenței faptul că aceste comisii anchetează/verifică fapte și împrejurări și nu persoane”.

Având în vedere considerentele prezentate, apreciem că prezenta sesizare de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar pe cale de consecință propunem respingerea sa.

Acest punct de vedere a fost dezbătut și aprobat în ședința Biroului permanent al Camerei Deputaților din data de ... iunie 2017, cu votul majorității membrilor prezenți.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

FLORIN IORDACHE